

LORI WICK

Din orice
FURTUNĂ

Oradea
2020

Originally published in English under the title: *Every Storm*
Copyright © 2004 by Lori Wick
Published by Harvest House Publishers,
Eugene, Oregon 97402, U.S.A.
www.harvesthousepublishers.com

All rights reserved.

Drepturile de autor pentru ediția în limba română:
© 2020 Life Publishers International
Springfield, Missouri, SUA
și Life Publishers Romania
Str. Ioan Corneli nr. 4, Oradea, Bihor
Tel. 0359 177 636; 0771 746 787
E-mail: edituralife@gmail.com, Website: www.liferomania.ro

Toate drepturile rezervate.

Nicio parte a acestei publicații nu poate fi reprodusă, copiată sau transmisă prin orice fel de mijloace—electronice, mecanice, fotocopiere, înregistrare, sau oricare altul — cu excepția unor citate scurte incluse în articole de critică sau recenzii tipărite, fără permisiunea prealabilă a editurii.

Dacă nu există alte precizări, citatele biblice sunt luate din Sfânta Scriptură, traducerea Dumitru Cornilescu.

Traducerea: *Bianca Popescu*
Editarea: *Narcisa Țiulete*
Tehnoredactarea: *Daniel Ardelean*
Coperta: *Georgian Rădulescu*

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

WICK, LORI

Din orice furtună / Lori Wick - Oradea : Life Publishers, 2020

ISBN 978-606-8915-19-7

821.111

Romanian Edition.
Printed in Romania.

Nici nu mai țin minte de cât timp mi-am dorit să scriu această carte. Trebuia plasată în timpul războiului, care să funcționeze ca element catalizator pentru relațiile pe care le implica. Pasionații de istorie și cititorii cărora le plac detaliile foarte precise vor fi nevoiți să îmi ierte multe. Dar, pe tot parcursul acestei relatări fictive, nu am uitat nici măcar o clipă sacrificiul făcut pe mare, pe uscat, în aer și pe frontul intern, nu doar în Al Doilea Război Mondial, ci în fiecare război purtat.

Aș vrea să dedic această carte bărbaților și femeilor care au renunțat la multe, uneori la tot, pentru libertățile de care mă bucur eu în fiecare zi.

Oameni deosebiți cărora le mulțumesc...

Lorri Bauer, prietena mea de mulți ani. Mi-ai spus mereu că este mai bine cu doi „r” în loc de unul. Amintirile dragi de atunci m-au făcut să îmi doresc să îmi scriu numele cum se scria al tău. A fost un lucru special pentru mine că am avut același nume. Îți mulțumesc pentru dragostea și bunătatea pe care mi le-ai arătat de-a lungul anilor.

Matt și Abby, copiii mei scumpi. Mi-ați fost de mare ajutor. Povestea aceasta ne-a dat peste cap. Vă mulțumesc pentru eforturile voastre și pentru atitudinea grozavă pe care ați avut-o. În unele zile, am scos-o la capăt doar cu râsul.

Julie Koehn, nepoata mea, pentru mintea ta minunată de creativă și sugestia ta splendidă. Și **Jessica Taylor**, o altă nepoată. Nu cred că aș putea să o menționez pe Julie fără să îmi amintesc cât de mult m-ați ascultat amândouă. Am lenevit împreună pe malul Fish Lake, unde mi-ați ascultat toate planurile și visurile și ați râs la momentul potrivit. Vă iubesc mult și vă mulțumesc amândurora.

Ian și Colin. V-am folosit numele pentru fermierul meu australian. Eu și Bob așteptăm cu nerăbdare să vă vedem în fiecare vară. Vă mulțumesc pentru sprijinul și bunătatea voastră din fiecare an.

Bob Wick. Motto-ul Infanteriei Marine este *Semper Fi*, mereu credincios. Ce descriere mai bună aș putea găsi pentru tine? Îți mulțumesc că mi-ai fost mereu alături, nu doar în capul trebii, ci bucurându-te de călătorie împreună cu noi. Nu-mi ajunge toată hârtia din casă pentru a menționa de câte ori m-ai salvat.

Carson Point, Australia
Aprilie, 1945

– Dudaie Josie, spuse fetița, trăgându-și învățătoarea de tivul rochiei.

Josephine Archer își plecă privirea spre ea, răbdătoare și calmă.

– Da, Norma?

– Am terminat desenul.

Josie își înăbuși un oftat. Sora ei, Lorraine, care preda împreună cu ea, tocmai le dăduse copiilor această sarcină înainte să plece să rezolve ceva. Josie știa că, dacă s-ar fi uitat la foaia micuței Norma, care avea opt ani, avea să vadă o încâlceală de mâzgălituri ce depășeau cu mult limitele paginii.

– Mulțumesc că mi-ai spus, Norma. Întoarce-te la locul tău și voi veni imediat să îți văd desenul.

Fetița plecă, dar se opri când o auzi pe Josie strigând-o:

– Norma?

Fetița se întoarse spre ea.

– Dacă ai folosit o singură culoare, aș vrea să adaugi cel puțin două înainte să îmi arăți desenul. Poți face asta pentru mine?

– Da, duduie Josie.

– Dă-ți toată silința, o încurajă Josie cu un zâmbet blând care o făcu și pe fetiță să zâmbească.

După ce se asigură că Norma se duse spre banca ei, Josie se întoarse la catedra mare din fața încăperii și se așeză, privind spre stiva de hârtii de pe ea. Chiar pe când se pregătea să se apuce de

citit, Lorraine, adică Lorri, se strecură în încăpere și veni direct spre ea.

– Corespondența, spuse ea încet, în privire, și doar acolo, citindu-i-se entuziasmul. Josie se uită prin încăpere, văzu că totul este în ordine, apoi ieși pe ușă după sora ei mai mică.

Se poziționară lângă fereastră, ca să îi poată vedea în continuare pe elevi, și luară fiecare câte o scrisoare.

– A mea e de la mama, zise Lorri.

– Atunci a mea trebuie să fie de la Max.

Tăcură și zâmbiră în timp ce citiră cuvintele primite de la mare depărtare.

Dragile mele, Jo și Raine, așa începea scrisoarea de la Maxine. Sper ca această scrisoare să ajungă la voi curând, altfel nu va mai avea niciun sens faptul că o trimit. Urmează un test important la chimie. Am învățat până mi s-a făcut terci creierul, dar tot mă tem că laș putea pica. Trebuie să vă rugați pentru creierul meu! Zilele acestea este preocupat de un băiat drăguț care stă cu două rânduri mai în față. La biserică este mereu în spatele meu, dar la chimie îl văd tot timpul. Ce noroc, nu-i așa? Dar ajunge cu poveștile despre mine. Ce au mai făcut copiii în ultima vreme? Philip mai mușcă? Cred că aș fi tentată să îl mușc și eu pe el. Spune-i Normei că am primit desenul pe care l-a făcut pentru mine. Nu mi-am dat seama ce vrea să fie, dar presupun că ea nu trebuie să afle asta.

Josie râdea în hohote în timp ce citea scrisoarea distractivă de la sora ei cea mică. Max fusese oarecum înnebunită după băieții încă de pe când avea trei ani. Nu îi încuraja nicicum pe băieți, pentru că mama și bunicul lor nu i-ar fi îngăduit-o vreodată, dar inima ei visătoare și romantică era deseori îndrăgostită lunea de câte cineva.

Dorindu-și să râdă mult mai tare decât ar fi trebuit, Josie își ridică privirea și îi văzu pe elevi mișcându-se prin încăpere. Își vârî capul prin ușă doar cât să le spună celor doi băieți să se așeze

înapoi pe locurile lor. Așteptă ca aceștia să o asculte, apoi reveni la scrisoarea ei.

Lorri zâmbi ușor și nu își văzu sora dojenindu-i pe copii. Absorbită cu totul de scrisoarea primită de la mama ei, inima ei era la mii de kilometri distanță.

Am hotărât să plantez hosta pe latura de nord a casei, scria Rut Archer. Le merge bine la umbră și au trecut prea mulți ani de când răzorul acela de flori ar fi trebuit aranjat. În plus, pot plivi buruienile acolo când se încălzește vremea și aerul din curtea din spate devine insuportabil. Aș putea opta pentru ferigi, dar mi s-a părut că hosta ar fi mai distractivă.

Max vrea să își zugrăvească din nou camera. Amiralul a fost înțelegător cu sugestia ei, dar eu încă stau pe gânduri. Acum că voi două ați plecat, bunicul vostru nu mai are pe cine răsfăța în afară de ea. Nici măcar nu a clipit când i-a sugerat că ar vrea pereții violet și tavanul de nuanța levănțicii. Încă discut cu ea și îi spun să nu își facă speranțe prea mari.

– O, nu! spuse Josie brusc, făcând-o pe Lorri să își ridice capul. Se uitară prin geam și văzură că izbucnise o ceartă între două fete. Lăsară pentru moment scrisorile.

Era vremea să se întoarcă la lucru.

Printr-o cunoștință de familie, surorile Archer obținuseră posturi minunate ca guvernante. Aveau un program lejer, concedii lungi, un salariu decent și respectul angajatorului lor. Singurul dezavantaj era locul: Burra Hills, din Carson Point, Australia, se afla la peste 12.000 de kilometri de casa lor din sudul Californiei.

Ian Colins, un crescător de vite de succes dintr-o zonă izolată a țării, înființase o școală pentru copiii lui și ai angajaților săi. Le angajase pe surorile Archer în toamna anului 1940, iar acestea sosiseră în Australia la sfârșitul lunii ianuarie, 1941, ca să înceapă să predea.

Nu își mai văzuseră mama și sora de la sosirea lor în Australia. Bunicul lor, ofițer în marina Statelor Unite ale Americii, le vizitase la vreo șase luni de la sosirea lor aici. Stătuse atunci trei zile, dar peste puțină vreme, vizita lui începuse deja să li se pară doar un vis îndepărtat. Scrisorile și pachetele erau minunate, dar fetele se întrebaseră uneori dacă toate acestea meritau, mai ales după ce aflaseră despre atac.

Fusese îngrozitor pentru ele să se afle atât de departe de casă când Pearl Harbor fusese bombardat. Ca majoritatea americanilor, cele două femei fuseseră șocate mai multe zile. Apoi li se făcuse teamă, pe care știuseră că trebuia să o combată. Fuseseră convinse că Dumnezeu Își punea în aplicare planul Lui pentru familia lor, dar le era greu să aibă încredere.

Apoi lunile se transformaseră în ani, iar uneori veștile despre război, deși le era rușine să recunoască, deveniseră o rutină. Corespondau cât mai mult posibil prin poștă și, chiar dacă uneori informațiile ajungeau cu întârziere, era mereu o ușurare pentru ele să afle că totul era bine acasă. Scrisori în care se vorbea despre zugrăvitul dormitorului, grădini cu flori și viitoare teste la școală le creau senzația că, în parte, lumea lor era încă normală.

În mare, viața la fermă era izolată de lupta care se purta în jurul lor, dar se informau despre situație de la radio și din ziarul pe care îl primeau săptămânal. Ambele fete ar fi dat orice ca să meargă acasă într-o vizită, dar astfel de călătorii erau foarte scumpe și, pur și simplu, nu erau o opțiune validă pentru ele.

În camera pe care o împărțeau, fetele păstrau fotografiile de familie mereu la vedere. Într-un coșuleț țineau cele mai recente scrisori și făceau tot posibilul ca spațiul lor micuț să aducă a cămin.

Nu era căminul cu care erau obișnuite, dar se aveau una pe cealaltă și știau că, într-o zi, aveau să se întoarcă în California.

Josephine Archer era îndrăgostită. Ofițerul secund Kenneth Showers, din Armata Statelor Unite ale Americii, era staționat în Anglia. O ceruse pe Josie de soție înainte să plece în Australia. Inelul i-l dăduse aproape un an mai târziu, iar data nunții depindea de război, dar dragostea lor era cât se poate de reală.

În seara aceea, Josie se întinse pe pat, cu o stivă de scrisori de la Ken în mână. Fusese minunat să primească vești de la mama și de la Max, dar, firește, Josie tânjea după o scrisoare recentă de la bărbatul pe care îl iubea. O citi din nou pe ultima primită, încercând să și-l imagineze în timpul luptei și hotărând apoi să nu se mai gândească la asta. În timpul acestor speculații, Lorri se întoarse de la baie.

– Lasă-mă să ghicesc: citești din nou scrisorile de la Ken.

Josie îi zâmbi doar.

– Nu îmi dau seama de ce simți nevoia să faci asta, o tachină Lorri, cu peria de păr în mână, când eu sunt o companie atât de fermecătoare.

O pernă zbură prin văzduh. Lorri se așează pe patul ei, privind la tavan. În realitate, își invidia sora. Oricât de grea ar fi fost despărțirea, lui Lorri i se părea că ar fi fost minunat ca cineva precum Ken Showers să te iubească suficient de mult încât să te ceară în căsătorie. Oftă puțin doar gândindu-se la asta.

– De ce ai oftat? o întrebă Josie.

– M-ai auzit? întrebă Lorri, surprinsă.

– Da.

Lorri nu zise nimic.

– Îmi spui și mie? o îmboldi Josie.

– Tocmai mă gândeam la Ken.

– Nu ar trebui să oftezi din cauza logodnicului meu, o tachină sora ei.

– Nu am oftat din cauza lui, doar mă gândeam cum este să fii îndrăgostită și să știi că cineva te așteaptă.

Năzuința din vocea surorii ei o făcu pe Josie să se sprijine pe cot și să se uite spre celălalt pat.

– Nu știam că simți asta, Lorri. Nu ai lăsat niciodată să se înțeleagă că ți-ai dori un bărbat în viața ta acum.

– Pe bune, Josie? spuse Lorri ușor dezgustată. Doar pentru că nu leșin și nu vorbesc întruna despre ei, cum face Max, nu înseamnă că nu sunt interesată.

– Ce tip de bărbat ți-ai dori? întrebă Josie cu voce tandră, ca de obicei.

– Pe cineva care să semene cu Ken, spuse Lorri cu privirea în tavan. Cineva care să aibă aceeași credință ca noi și care să fie și drăguț și capabil. Nu ar strica nici să arate la fel de bine ca Ken.

– Chiar că arată bine, nu-i așa?

– Îhî! A fost primul lucru pe care l-ai observat la el, Jo? zise Lorri și își privi în sfârșit sora.

– Probabil că da, dar în scurtă vreme, nu a mai contat aproape deloc.

– Ce ai observat în schimb?

– Lucrurile pe care le-ai spus chiar tu: că este drăguț. Este cel mai amabil bărbat pe care îl cunosc. În luptă, probabil e dur și curajos, dar cu mine este cât se poate de blând.

– Cât de des te gândești la el pe câmpul de luptă?

– Nu prea des. Nu m-aș mai putea gândi la nimic altceva.

Preț de o vreme, în încăpere se așternu tăcerea. Ambele femei se uitau acum la tavan. Nu conta că era vineri seara și că acasă ar fi avut nenumărate lucruri de făcut. Acum locuiau într-o cabană mică, la o fermă de vite, și în cele mai multe seri nu se întâmpla mai nimic.

Cu siguranță le era de ajutor faptul că se simțeau bine una în compania celeilalte și că aveau mereu despre ce să vorbească, dar în serile de vineri, când visau să meargă cu mașina pe coasta

californiană sau să facă popcorn și să asculte discuri acasă, le era îndeosebi de greu să fie departe de familia lor.

– Cine începe azi? întrebă Josie.

– Încep eu, se oferi Lorri.

Și, spunând acestea, începu să se roage. Își luaseră angajamentul că se vor ruga împreună în fiecare seară înainte de culcare, în camera lor. Și, până acum, se ținuseră de cuvânt. Și în seara aceasta aveau să facă la fel, chiar dacă era o seară de vineri, ușor dezamăgitoare.

Amiralul Dean Archer se ducea să își vadă nepoatele. Nu știau de sosirea lui, așa că avea să fie și mai distractiv.

Tatăl lor, adică fiul lui, Tom Archer, murise cu peste 12 ani în urmă, dar Dean încă se gândea deseori la el și știa că avea să se gândească și mai mult la el când o va vedea pe Josie. Cei doi nu semănau la înfățișare, dar la manierisme, da.

Toate cele trei fete semănau cu mama lor, având părul brunet și pielea ca smântâna, dar Josie îi amintea mereu de Tom. Nu că nu ar fi fost atrăgătoare, dimpotrivă, era chiar încântătoare, dar de fiecare dată când privea în ochii ei căprui, își amintea de fiul lui.

Lorrie semăna cel mai mult cu Rut. Un pic mai mignonă, zâmbea repede și avea ochii mari de un căprui închis. Max părea a fi o versiune mai tânără a lui Josie, dar, din cine știe ce motiv, nu îi amintea niciodată de fiul lui.

Dean se gândi că Josie și Lorri aveau să fie foarte schimbate. Încercă să se pregătească mintal pentru orice, dar mintea îi rătăci spre anii pe care îi petrecuseră separați. Ce mai vremuri! Îi fusese aproape imposibil să își vadă nepoatele și știa că mamei și surorii lor le era îngrozitor de dor de ele. Poate că în trecut le-ar fi făcut o surpriză și le-ar fi trimis fetelor bani ca să meargă în vizită acasă, dar nu și după ce începuse războiul, care dura de prea mult timp și era prea impredictibil.

Dean își alungă gândurile acestea din minte. Avea să își vadă nepoatele în mai puțin de o oră și voia ca vizita să fie una fericită.

Numai Dumnezeu știe când avea să le revadă și dispunea de un timp foarte scurt, mai puțin de 48 de ore, pe care să îl petreacă cu ele.

Se așează o idee mai comod în automobilul de serviciu și se gândi la cât de surprinse aveau să fie fetele.

– Gata, copii, spuse Lorri veselă. Ne-am prostit prea mult, așa că acum trebuie să ne întoarcem la lecția noastră. Da, Paul? zise ea, adresându-i-se băiatului care ținea mâna ridicată.

– Dudaie Lorri, nu îmi amintesc ultimul continent.

Lorri îi răspunse repede și le atrase din nou atenția copiilor asupra propoziției pe care o scrisese pe tablă. Își dădea seama că ziua era pe sfârșite pentru că toți începură să fie neliniștiți.

Fără să o lungească prea mult, le explică pe înțelesul lor și le dădu tema de casă pentru ziua următoare. Copiii mârâiră și se întristară, dar ea nu cedă.

– Nu îmi place că vă este greu să învățați asta, așa că ne vom rupe puțin din timpul de acasă pentru a ne sedimenta informațiile în minte.

Și cu asta, ziua se încheie. Lorri le dădu drumul copiilor și făcu ordine prin încăpere împreună cu sora ei, bucuroasă că urma ziua de vineri.

– Mă dor picioarele, spuse Josie în timp ce ieșiră din sala de clasă.

– Da? întrebă Lorri și își plecă privirea. De ce ți-ai luat pantofii ăștia?

– Dar îi port mereu.

– Ba nu. Îi porți pe cei negri.

Josie își privi picioarele și se hlizi. Într-adevăr, fusese obosită în dimineața aceea, dar abia acum își dădu seama cât de obosită.

Lorri o privi și râse, așa că niciuna dintre ele nu se uita în față. Dean tocmai ce își făcuse apariția de după colțul clădirii și stătea acum locului, așteptând să fie observat. Ochii i se umpluseră de

lacrimi când le văzuse pe fete, dar tot reuși să își dea seama de clipa exactă în care îl văzură și ele.

– Bunicule!

Josie alergă spre el ca o fetiță de cinci ani, urmată îndeaproape de Lorri, iar bărbatul care le fusese și tată, și bunic mai bine de zece ani le strânse în brațe.

– Când ai ajuns?

– Habar n-aveam că vii!

– Ce mai face mama?

– Cât poți să stai?

Cele două femei îl năpădiră cu întrebări, în timp ce bunicul lor le sărută și le îmbrățișă de nenumărate ori. Plânseseră toți trei și, după câteva clipe, tăcură și se uitară doar unii la alții, sorbind din privire fiecare detaliu.

– Unde am putea vorbi? întrebă Dean când își recăpătă în sfârșit vocea, plin de emoție.

Josie îi conduse înapoi în sala de clasă și se așezară toți trei pe scaune, unii lângă alții, simțind nevoia să stea aproape.

– În primul rând, mama voastră și Max vă transmit dragostea lor.

Lorri nu crezuse că avea să plângă din nou, dar ochii i se umplură de lacrimi. Surioara ei trebuie să fi crescut foarte mult și rataseră atât de multe lucruri.

– Le este dor de voi, dar le plac foarte mult scrisorile pe care le trimiteți.

– Și nouă ne plac mult ale lor, spuse Josie, cu vocea îngroșată de la lacrimi.

– Arățați minunat, zise Dean brusc. Ah, continuă el și se întinse spre servietă. V-am adus câteva lucruri.

Fetele luară pachetele mici și scrisorile, dar nu le deschiseră. Astfel de lucruri puteau aștepta, dar să își privească bunicul, nu.

Amiralul era mai bătrân, foarte bronzat și în formă, dar îi mai apăruseră câteva riduri în jurul ochilor. Când nu zâmbea, gura îi era ușor încordată.

– Am vorbit cu Ian Colins când am ajuns. L-am întrebat dacă vă pot răpi o zi și jumătate și a fost de acord.

– A spus că putem anula lecțiile copiilor?

– Da. Deci, ce v-ar plăcea să faceți?

– Nu contează, îi spuseră femeile râzând, câtă vreme putem fi cu tine.

– În cazul acesta, le răspunse Dean încântat, mergem în oraș.

– Nu putem, zise Lorri, aproape tristă.

– De ce nu? întrebă Dean și o privi amândoi fix.

– Pe Josie o dor picioarele.

Dean și Josie izbucniră în râs, așa cum și sperase Lorri că avea să se întâmple. Avea un umor sec și subtil, care dădu tonul următoarelor treizeci și șase de ore. Dean, simțindu-se ca un rege între nepoatele lui, le luă de la fermă, hotărât să nu irosească nici măcar o clipă.

– Ce au gustos aici? întrebă Dean, cu meniul deschis, în timp ce se aflau toți trei într-un restaurant din Carson Point.

– Puiul, se hotărî Josie.

Lorri voia același lucru.

– Eu, pe de altă parte, le tachină Dean puțin, voi lua vită, din moment ce nu am plăcerea de a locui la o fermă de vite.

– Vita e bună, încuviință Lorri, iar când bunicul ei îi făcu cu ochiul, Lorri zâmbi în sinea ei, gândindu-se cât de multă bucurie pot aduce lucrurile simple. Nu făcuseră nimic special în după-amiaza aceea, doar câteva cumpărături și acum serveau masa într-o cafenea micuță, dar, în realitate, primise mult mai mult de-atât. Petrecuse timp cu oameni pe care îi iubea și prețuia și fiecare moment cu ei era special.

– Deci, spuneți-mi, le îmboldi Dean după ce li se luă comanda, vă place la serviciu?